

соки смехове, останаха снизходителни и не направиха никаква забележка.

Председателят на съда, сериозен човек, средна възраст, с оголяла глава, както му е реда, изгледа с особено любопитство свидетеля, който стоеше невъзмутимо, спря плавното течение на процеса и си позволи някои въпроси, които нямаха нищо общо с него. Адвокатите, за голямо очудване, не направиха нито възражения, нито протести.

— Интересно занятие, — каза председателят. — От колко години го упражнявате?

— От както се знам, господин председателю. Не помня да не съм бил някога партизанин.

— Е, къде учихте тоя занаят? — попита пак председателят.

— Вродено ми е, господин съдия, в душата ми е вродено.

— Да, но един вроден талант, за да се развие и стане занятие, все трябва да се изучава, да се упражнява. Един майстор цигулар може ли да свири, ако не се изучи...

— Тъй вярно, господин председателю. Моя занаят изучих по кръчмите, по вестниците, по селата, по градовете. Това е най-лесният занаят. Стига да имаш уста, да си играеш с думи — и готово.

— Само това ли?

Свидетелят се позамисли.